Din nou, divele...

(Costin Popa – 22 decembrie 2012)

Ca şi în 2011, la sfârşitul de an, brandul „Cele trei dive" propus de Radio România, Orchestrele şi Corurile Radio pentru Concertul de Crăciun a atras bucureştenii în sala din str. General Berthelot. A-l menţine la înaltă altitudine în funcţie de disponibilităţi nu este lucru simplu şi de aceea organizatorii au invitat-o pe soprana Adina Niţescu spre a lua locul Leontinei Văduva, alături de mezzosoprana Ruxandra Donose şi soprana Teodora Gheorghiu, prezente pe afiş şi la prima ediţie. Diversitatea, varietatea sunt şi ele deziderate de urmărit, formule sunt multe...

Așadar un trio atractiv a stârnit entuziasmul unui numeros public ce a depășit capacitatea auditoriumului, deși concurența a fost mare: la Operă, renumita mezzosoprană Marianne Cornetti și tenorul devenit „de casă" Kamen Chanev evoluau în „Aida". Iată un titlu de mândrie pentru organizatorii Concertului de Crăciun care au avut biletele vândute cu cel puțin două luni înainte.

Am revăzut-o cu bucurie pe Ruxandra Donose, un distins om de cultură al artei lirice, cu cânt rafinat și inteligent, cu remarcabil[viziune stilistică. A fost întruchiparea eleganței vieneze în scena prezentării trandafirului „Mir ist die Ehre" din „Cavalerul rozelor" de Richard Strauss (alături de Teodora Gheorghiu, artistă a sunetelor diafane, a plutirilor pe țesături înalte în pianissimo dar mai puțin atentă la extremul Do natural acut ce-i revine). A fost exemplul de construcție expresivă belcantistă de frumoasă linie vocală și bravură în aria „Per questa fiamma indomita... Ah! pensate" din „Anna Bolena" de Donizetti și în duetul „Mira, o Norma" din opera belliniană, în compania Adinei Nițescu. A fost realmente zeița erotismului, cu „sound" senzual în registrele central și înalt ale ariei „Amour! viens aider ma faiblesse!" din „Samson și Dalila" de Saint-Saëns. Impresionantă a fost nota de Si bemol acut, emisă drept culminație a unui arc imens de respirație. Ruxandra Donose – o personalitate.

Rememorând întregul program, recunosc că, pentru clădirea graduală a atmosferei concertului, mi-aș fi dorit ca paginile belcantiste să răsune înaintea celor wagneriene sau pucciniene ce au revenit Adinei Nițescu.

Cu cântarea Sieglindei „Der Männer Sippe saß hier im Saal" din „Walkiria", Adina Nițescu a arătat că pășește într-o nouă etapă a carierei sale. Nu este rău, soprana are capacitate dramatică și de pătrundere în esențe, spre a se apropia cu prudență de asemenea partituri. În pofida vibrato-ului, glasul sună sonor și bogat, notele grave „di petto" sunt bine articulate. Mai solicitantă s-a dovedit aria „Sola, perduta, abbandonata" din „Manon Lescaut" de Puccini, în care a revelat aceeași imagine de estetică vocală, cu contur pasional adăugat.

Am regăsit în cântul pur al Teodorei Gheorghiu plăcuta muzicalitate, broderia lejeră de sunete frumos înlănțuite, apetența pentru desenele nuanțate, chiar dacă în vocaliza ultra-acută a Gildei din aria „Caro nome" („Rigoletto" de Verdi) atingerea celei mai înalte note ar fi putut fi făcută cu mai multă preciziune. Revanșa sopranei a venit repede în cavatina „Ah! non credea mirarti", urmată

de cabaletta „Ah! non giunge uman pensiero” din „Somnambula” belliniană, când a emis un superb contra-Mi bemol acut puternic, strălucitor și perfect intonat, ca o încoronare a calităților de frazare fluidă și modelată.

Minunatele artiste care au evoluat sub genericul „Cele trei dive” au încheiat seara, așa cum era potrivit, cu o partitură celebră pentru asemenea ocazii, „Noël” de Adolphe Adam, interpretată în limba română. Ce bine că programul de sală a reținut numele autorului orchestrației, regretatul tenor Ion Stoian, semnatar al multor versiuni instrumentale pentru piese celebre des cântate, un nume rareori amintit!

La cele două pagini orchestrale, uvertura „Bărbierul din Sevilla” de Rossini și valsul „Frumoasa Dunăre albastră” de Johann Strauss-fiul, dirijorul Tiberiu Soare la pupitrul docilei Orchestre Naționale Radio a rămas dator. La prima, din cauza viziunii didactice, fără spumă, obiective, fără foc de artificii, cu alămuri marcate excesiv chiar de la început. La cea de-a doua, din cauza lecturii la fel de scolastice, rigide, fără însuflețitoarele unde ale valsării. Aprofundările de maturitate vor veni, sunt sigur, mai ales la un șef de orchestră precum Tiberiu Soare, de mare talent, capacitate și largă cuprindere.

Crăciunul 2012 cu „Cele trei dive” a fost o frumoasă promisiune pentru Noul An la Sala Radio și pentru așteptatul concert sub același generic din decembrie 2013.

* Foto: Virgil OPRINA.